

Knjiga proroka Daniela – broj osamdeset i osam

Razotkrivanje lažne kasne kiše: proročko putovanje od 11. rujna 2001.

Jeff Pippenger

2024-02-21

Proces kušanja koji započinje kada anđeo silazi prikazan je kušnjom treba li uzeti knjigu iz anđelove ruke i pojesti je. Oni koji su odlučili pojesti poruku potom su bili određeni za razočaranje, pri čemu je skupina koja je odbila jesti ostavljena iza sebe. Mala knjiga koju je trebalo pojesti predstavljala je „umnoženje znanja” o poruci koja je najprije bila odpečaćena „u vrijeme svršetka”, bilo 1798. ili 1989. godine, a zatim kasnije oblikovana u poruku koja bi naraštaj tada živ držala odgovornim za svjetlo umnoženoga znanja. U obje povijesti, nakon što se ispunilo proročanstvo o islamu, poruka koju je trebalo pojesti iz anđelove ruke bila je ili prihvaćena ili odbačena. Ako je poruka predstavljena knjigom odbačena, oni koji to čine, a ipak nastoje održati tvrdnju da su još uvijek Božji izabranici, prisiljeni su proizvesti krivotvorenu poruku pozne kiše.

Dana 11. rujna 2001. prijašnje pobune naraštaja adventizma ponovno su postale pitanja kušnje. Drugo poglavlje Habakuka prepoznaje raspravu koja se zbiva u ondje prikazanoj proročkoj povijesti, a koja je usporedna proročka linija s prispodobom o deset djevica. Kada je stražar upitao što će odgovoriti u povijesti prispodobe o deset djevica, bilo mu je zapovjedbno da „zapiše viđenje i učini ga jasnim na pločama”. Stražari milleritske povijesti izradili su kartu iz 1843. godine 1842., i njezina je izrada postala oznaka na putu. Upravo je „viđenje” iz Habakuka 2, koje je bilo učinjeno jasnim na pločama, trebalo progovoriti na svršetku.

Ubrzo nakon 11. rujna 2001., oni koji su prepoznali djelovanje islama trećega jao, bili su povedeni da se vrate Jeremijinim „starim stazama” i da hode njima. Te „stare staze” prepoznale su da tri jao iz Otkrivenja, osmo poglavlje, trinaesti redak, predstavljaju proročku ulogu islama. Odmah nakon toga, Future for America počeo je ponovno umnažati dvije karte iz Habakuka, drugo poglavlje, upravo u istoj točki usporedne povijesti milerita, kada su dvije karte bile iznesene kao oznaka puta, što je bilo predstavljeno izradom karte iz 1843. godine, 1842. godine.

„U svibnju 1842. sazvana je Opća konferencija u Bostonu, [Massachusetts]. Na otvaranju ovoga skupa, braća Charles Fitch i Apollos Hale iz Haverhilla predstavili su slikovna proročanstva Daniela i Ivana, koja su naslikali na platnu, s proročkim brojevima, pokazujući njihovo ispunjenje. Brat Fitch, tumačeći sa svoje karte pred Konferencijom, rekao je da je, proučavajući ta proročanstva, pomislio kako bi, kad bi mogao izraditi nešto takve vrste kao što je ovdje prikazano, to pojednostavnilo predmet i njemu olakšalo da ga izloži slušateljstvu. Ovdje je bilo više svjetla na našem putu. Ova su braća činila ono što je Gospodin pokazao Habakuku u njegovoj viziji 2.468 godina prije, govoreći: ‘Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama, da može trčati onaj koji ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme.’ Habakuk 2,2.”

„Nakon određenog razmatranja toga predmeta, jednoglasno je izglasano da se litografira tristo primjeraka sličnih ovomu, što je ubrzo i učinjeno. Nazvani su ‘karte iz ’43.’ To je bila vrlo

važna Konferencija.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Bilo je to ujedinjeno svjedočanstvo propovjednika i listova Drugog adventa, dok su stajali na ‘izvornoj vjeri’, da je objavljivanje karte bilo ispunjenje Habakuka 2:2, 3. Ako je karta bila predmet proročanstva (a oni koji to niječu napuštaju izvornu vjeru), tada slijedi da je 457. pr. Kr. bila godina od koje valja računati 2300 dana. Bilo je nužno da 1843. bude prvo objavljeno vrijeme kako bi se ‘viđenje’ moglo ‘odgoditi’, ili kako bi postojalo vrijeme odgode, u kojem je djevičanski zbor trebao drijemati i spavati glede velikog predmeta vremena, neposredno prije nego što će biti probuđen ponoćnim poklicem.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2.

„Naša povijest sada pokazuje da su postojale stotine onih koji su poučavali iz istih kronoloških karata kao i William Miller, svi istoga obilježja. Tada je postojalo jedinstvo poruke, sve na jednu temu: dolazak Gospodina Isusa u određeno vrijeme, 1844.“ Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Ponovno tiskanje karata iz 1843. i 1850. godine, u povijesti neposredno nakon 11. rujna 2001., bilo je isto toliko ispunjenje Habakuka dva koliko je to bilo i objavljivanje karte iz 1843. godine 1842. Izrada tih tablica dio je narativa drugoga poglavlja Habakuka, i to se moralo dogoditi. Dana 11. rujna 2001. pobuna iz 1863. ponovno se ponovila među onim laodicejskim adventistima koji su odbili vratiti se Jeremijinim „starim stazama“.

„Neprijatelj nastoji odvratiti umove naše braće i sestara od djela pripravljanja naroda da opstane u ovim posljednjim danima. Njegove su sofisterije smišljene da odvedu umove od pogibli i dužnosti ovoga časa. Oni svjetlost koju je Krist došao s neba dati Ivanu za svoj narod smatraju neznatno vrijednom. Uče da prizori koji su upravo pred nama nisu od dostatne važnosti da bi im se posvetila posebna pozornost. Obezvrjeđuju istinu nebeskoga podrijetla i lišavaju Božji narod njegova prijašnjeg iskustva, dajući mu umjesto njega lažnu znanost. ‘Ovako veli Gospodin: Stanite na putove i pogledajte, i pitajte za stare staze, gdje je dobar put, i idite njime.’ [Jeremiah 6:16.]”

„Neka nitko ne nastoji otrgnuti temelje naše vjere — temelje koji su položeni na početku našega djela, molitvenim proučavanjem Riječi i objavom. Na tim temeljima gradimo već više od pedeset godina. Ljudi mogu pretpostavljati da su pronašli nov put, da mogu položiti čvršći temelj od onoga koji je položen; ali to je velika obmana. ‘Jer drugoga temelja nitko ne može položiti osim onoga koji je položen.’ [1. Korinćanima 3:11.] U prošlosti su mnogi poduzimali izgraditi novu vjeru, uspostaviti nova načela; ali koliko je dugo njihova građevina stajala? Ubrzo je pala, jer nije bila utemeljena na Stijeni.” Testimonies, svezak 8, 296, 297.

Jeremija utvrđuje da hoditi „starim stazama” znači naći „počinutak”, a počinutak je „kasna kiša”, koja je započela kada su se narodi razgnjevili 11. rujna 2001., kada su se srušile velike zgrade New York Cityja. Oni koji su tada blagovali poruku postali su Habakukovi stražari koji su trebali „zapisati viđenje i učiniti ga jasnim”. Jeremija prepoznaje te iste stražare upravo u vrijeme „počinutka”, koje je „kasna kiša”.

Ovako govori Gospodin: Stanite na putovima i pogledajte, i pitajte za stare staze, gdje je dobar put, i hodite njime, pa ćete naći pokoj dušama svojim. Ali oni rekoše: Nećemo hoditi njime. Postavih nad vas i stražare govoreći: Poslušajte zvuk trube. Ali oni rekoše: Nećemo poslušati. Jeremija 6,16.17.

Truba koju su trebali zatrubiti jest šesta truba drugoga jao u mileritskoj povijesti, a u posljednjim danima ona je sedma truba trećega jao. Habakukovi stražari, koji su Jeremijini stražari, objavljuju poruku upozorenja koja je u pobuni 1888. bila odbačena. Šesta truba koja je 1888. bila odbačena bila je poruka Laodiceji.

„Poruka dana nam po A. T. Jonesu i E. J. Waggoneru poruka je Božja laodicejskoj crkvi, i jao svakome tko tvrdi da vjeruje istini, a ipak drugima ne odražava od Boga dane zrake.” The 1888 Materials, 1053.

Poruka sedme trube iz 1888. godine prvi je put bila objavljena Laodiceji 1856. godine, a zatim je laodicejska poruka bila smještena u kontekst sve veće svjetlosti o „sedam vremena”. Dana 11. rujna 2001. poziv na povratak Jeremijinim starim stazama i na hod njima radi primanja poruke kasne kiše uključivao je poruku upozorenja sedme trube, koja je prikazana kao poruka Laodiceji, i „sedam vremena”, što je simbol temelja.

„Laž” koju je proročanstvo prepoznalo kao onu koja proizvodi snažnu zabludu iz Pavlovih spisa unesena je u treći naraštaj laodicejskog adventizma 1931. godine, šesnaest godina nakon smrti proročice. „Laž” koja je došla u treći naraštaj proročki je smještena u razdoblje prikazano kao „žene koje plaču za Tamuzom”, te je stoga povezana s lažnom porukom pozne kiše.

Treba razumjeti pojedinosti o tome kako se širila „laž”, kao i proročku ulogu „laži” u proročanstvu o posljednjem vremenu. Muževi podrugljivci koji vladaju Jeruzalemom u vrijeme kasne kiše, koje je vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, stvorili su lažnu poruku kasne kiše u trećem naraštaju adventizma, kako je prikazano „ženama koje oplakuju Tamuzu” u osmom poglavlju Ezekielu. Njihova lažna poruka kasne kiše kod Ezekielu je također prikazana kao lažan temelj, lažan zid zaštite i lažna poruka mira i sigurnosti.

Niste li vidjeli ništavno viđenje i niste li govorili lažno gatanje, govoreći: Ovako veli Gospodin, premda ja nisam govorio? Zato ovako veli Gospodin Bog: Budući da ste govorili ništavnost i vidjeli laž, zato, evo, ja sam protiv vas, govori Gospodin Bog. I ruka će moja biti na prorocima koji gledaju ništavnost i gataju laž: neće biti u zboru moga naroda, niti će biti upisani u popis doma Izraelova, niti će ući u zemlju Izraelovu; i znat ćete da sam ja Gospodin Bog. Zato što su, upravo zato što su zavodili moj narod govoreći: Mir! a mira nije bilo; i jedan je gradio zid, a gle, drugi su ga obmazivali nevapnjenim mortom: Reci onima koji ga obmazuju nevapnjenim mortom da će pasti; bit će silan pljusak, i vi, o velike tuče, past ćete, i olujni će ga vjetar razderati. Gle, kad zid padne, neće li vam se reći: Gdje je obmaz kojim ste ga obmazali? Zato ovako veli Gospodin Bog: Ja ću ga razderati olujnim vjetrom u svojoj srdžbi; i bit će silan pljusak u mome gnjevu, i velike tuče u mojoj jarošći da ga unište. Tako ću srušiti zid koji ste obmazali nevapnjenim mortom i oboriti ga na zemlju, tako da će mu se otkriti temelj; i past će, a vi ćete biti uništeni usred njega; i znat ćete da sam ja Gospodin. Tako ću izvršiti svoju jarošć na zidu i na onima koji su ga obmazali nevapnjenim mortom, i reći ću vam: Zida više nema, niti

onih koji su ga obmazivali; to jest, proroka Izraelovih koji prorokuju o Jeruzalemu i koji za nj gledaju viđenja mira, a mira nema, govori Gospodin Bog. Ezekiel 13:7–16.

Laž i neistine pod kojima se podrugljivi ljudi u Jeruzalemu skrivaju u Izaiji, poglavljima dvadeset i osam i dvadeset i devet, na koncu bivaju suđene i uništene „preplavljujućim bičem“.

I sud ću položiti na mjeru, i pravdu na visak; i tuča će pomesti utočište laži, i vode će preplaviti skrovište. I vaš će savez sa smrću biti poništen, i vaš sporazum s paklom neće opstati; kad prođe preplavljujuća bič, tada ćete biti njome pogaženi. Izaija 28:17, 18.

Izaijina „preplavljujuća bič” jest Ezekielov „preplavljujući pljusak”, koji se navodi na one koji su „prorokovali laži”, iznoseći „isprazno viđenje” i tvrdeći „ovako govori Gospodin”, „premda” Gospodin „nije govorio”. „Laž” pod kojom se drevni ljudi skrivaju prikazana je kao nešto za što tvrde da je Gospodin rekao, pa je to „laž” o Božjoj Riječi. Ili su nauk iz Božje Riječi proglasili zabludom, ili su pogrešno ustvrdili da je Bog usmjerio njihovo razumijevanje (Bog je govorio) glede nekog nauka Biblije.

„Laž” koja se pojavila 1931. godine bila je tvrdnja da je sestra White poduprla pogrešno gledište o „svagdašnjoj žrtvi” u knjizi proroka Daniela. Pogrešno gledište da „svagdašnja žrtva” predstavlja Kristovu službu u Svetišću bilo je utemeljeno na „laži” koja je tvrdila da je Ellen White 1910. godine obavijestila A. G. Daniellsa da je njegovo i Prescottovo gledište o „svagdašnjoj žrtvi”, kao o prikazu Kristove službe u Svetišću, zapravo ispravno, unatoč njezinim izravnim pisanim riječima koje su govorile suprotno.

Lažno gledište o „svagdašnjoj žrtvi”, koje je tada (1931.) bilo uspostavljeno unutar laodicejskog adventizma, postalo je teološki temelj kojim se služilo za izgradnju poruke koju Ezekiel opisuje kao „mir i sigurnost”. Različiti argumenti kojima se podupire taj lažni temelj jesu različiti krivotvoreni novčići i dragulji koje je Miller vidio u svome snu. Do kraja sna njegovi su izvorni dragulji potpuno prekriveni krivotvorinama i otpacima, a otpaci te krivotvoreni dragulji i novčići predstavljaju poruku koja se temeljila na njihovoj temeljnoj zabludi da „svagdašnja žrtva” predstavlja Kristovu službu u Svetišću.

U Ezekielovu odlomku smeće i krivotvoreni dragulji prikazani su kao „zid” koji je sagrađen žbukom toliko slabom da ne može izdržati pod pritiskom „olujnog vjetrova” ili „silnoga pljuskas”.

Neposlušni prorok iz Jude koji je ukorio Jeroboama na koncu je umro između „magarca” i „lava”. Lav predstavlja Babilon, a magarac predstavlja islam. Dvije doktrine koje laodikejski adventizam ne može vidjeti, a koje su prikazane smrću neposlušnoga proroka, jesu poruka o papinstvu (lav) i poruka o islamu trećega Jaoa (magarac).

Ezekielov „olujni vjetar” simbol je Izaijina „žestokog vjetrova koji se obuzdava” u „dan istočnoga vjetrova” u dvadeset i sedmom poglavlju. Ezekielov „olujni vjetar” također je „četiri vjetrova” iz sedmog poglavlja Otkrivenja, koji se zadržavaju dok se ne zapečate Božje slugue. Ezekielov „olujni vjetar” ujedno je njegova poruka od „četiriju vjetrova” u trideset i sedmom poglavlju, koja mrtve suhe kosti oživljuje kao silnu vojsku. Ezekielov „olujni vjetar”, koji obara „zid sazidan neotvrdnulim mortom”, poruka je poznoga dažda trećega Jaoa.

Ezekielov „silni pljusak” simbol je papinstva, a još određenije simbol je razdoblja krize zakona o nedjelji koje započinje uskoro nadolazećim zakonom o nedjelji u Sjedinjenim Državama. Neposlušni prorok iz Jude koji je umro između magarca i lava predstavlja smrt laodicejskog adventizma koja se zbiva između 11. rujna 2001., pri dolasku magarca (treće nevolje), i uskoro nadolazećega zakona o nedjelji (lava). Smrt laodicejskog adventizma događa se tijekom pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, koje je započelo kada su se narodi razgnjevili, a ipak bili zadržani pod nadzorom 11. rujna 2001., i završava uskoro nadolazećim zakonom o nedjelji. Njihova smrt, kako je prikazana neposlušnim prorokom, nastupa zato što su se vratili metodologiji otpaloga protestantizma, premda im je bilo izravno rečeno da se nikada ne vraćaju u „zbor podsmjevača”.

Njihova se smrt zbiva u povijesti pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. Čim je Božji narod zapečaćen, anđeli zatornici započinju svoje djelo. Od 11. rujna 2001. pa sve do skoroga nedjeljnog zakona, sud nad živima izvršava se u Božjoj crkvi, jer sud počinje u Jeruzalemu, i počinje sa starcima koji su trebali biti čuvari naroda, ali su tijekom četiri naraštaja napustili svoje odgovornosti. Oni koji u tome razdoblju prime pečat jesu stijeg koji se podiže narodima. Oni su zapečaćeni prije skoroga nedjeljnog zakona, jer jedini način na koji se Božje drugo stado može upozoriti jest da vidi muškarce i žene u krizi nedjeljnog zakona koji imaju Božji pečat.

„Djelo Duha Svetoga jest osvjedočiti svijet o grijehu, o pravednosti i o sudu. Svijet može biti opomenut jedino tako da vidi one koji vjeruju istini kako su posvećeni po istini, kako postupaju po uzvišenim i svetim načelima, pokazujući u visokom, uzvišenom smislu crtu razgraničenja između onih koji drže Božje zapovijedi i onih koji ih gaze pod svojim nogama. Posvećenje Duhom označuje razliku između onih koji imaju pečat Božji i onih koji svetkuju lažni dan počinka. Kad dođe kušnja, tada će se jasno pokazati što je žig Zvijeri. To je svetkovanje nedjelje. Oni koji, nakon što su čuli istinu, i dalje smatraju ovaj dan svetim, nose obilježje čovjeka grijeha, koji je pomišljao promijeniti vremena i zakone.” Bible Training School, 1. prosinca 1903.

Smrt laodicejskog adventizma izvršava se tijekom povijesti kasne kiše, koja je počela škropiti 11. rujna 2001. te se izlivena bez mjere pri skorom dolasku nedjeljnog zakona, kada je Bog uspostavio, a zatim podigao kao stijeg narod koji je zapečaćen za vječnost.

U tom vremenskom razdoblju, oni u laodicejskom adventizmu koji se pripremaju za primanje žiga zvijeri i koji će ga primiti, predstavljeni su s dvadeset i pet ljudi koji se klanjaju suncu u osmom poglavlju Ezekielu. To su oni koji su prihvatili Ezekielovu lažnu poruku „mir i sigurnost“, koja predstavlja krivotvorinu prave poruke kasne kiše, a koju u toj povijesti objavljuju pravi stražari. Temelj te lažne poruke kasne kiše jest poistovjećenje da je „svagdašnja“ u knjizi proroka Daniela simbol Krista, premda je zapravo simbol Sotone. To lažno temeljno vjerovanje jest nauk kojim se služe „podrugljivi ljudi koji vladaju narodom u Jeruzalemu“ kako bi podigli svoj neobloženi zid.

Poistovjećenje „svakidašnje žrtve” kao simbola Krista povijesno je uspostavljeno „laži”, 1931. godine. Od tada je podignut neotvrđen zid od krivotvorenih novčića i dragulja. Taj je „zid” određen da padne kada stigne čovjek s četkom za prašinu kako bi temeljito očistio svoje gumno. To se čišćenje izvršava u proročkom razdoblju povijesti između „olujnoga vjetra” (magarca od 11. rujna 2001.) i „preobilnih pljuskova” (lava nadolazećega nedjeljnog zakona). U toj je povijesti

neposlušni prorok ubijen i pokopan u grobu lažnoga proroka iz Betela. Sestra White poistovjećuje proročki „zid” sa zakonom Božjim.

„Prorok ovdje opisuje narod koji, u vrijeme općega otpada od istine i pravednosti, nastoji obnoviti načela koja su temelj Božjega kraljevstva. Oni su popravljajući pukotine koja je načinjena u Božjem zakonu — zidu koji je On postavio oko svojih izabranika radi njihove zaštite, a poslušnost čijim propisima pravde, istine i čistoće treba biti njihova trajna zaštita.

„Prorok riječima nedvojbeno značenja ukazuje na osobito djelo ovoga ostatka naroda koji gradi zid. ‘Ako odvратиš nogu svoju od subote, da ne činiš svoje zadovoljstvo na Moj sveti dan; i subotu nazoveš milinom, svetim danom Gospodnjim, slavnim; i budeš ga častio ne idući svojim putovima, ne tražeći svoje zadovoljstvo niti govoreći svoje riječi: tada ćeš se radovati u Gospodinu; i dat ću da jašeš po visinama zemaljskim, i hranit ću te baštinom Jakova, oca tvojega: jer usta Gospodnja rekoše.’ Izaija 58,13.14.” Proroci i kraljevi, 678.

Početak četvrtoga naraštaja adventizma obilježen je objavljivanjem knjige, kao što je bio i početak trećega naraštaja. Treći naraštaj započeo je objavljivanjem knjige W. W. Prescottta, *The Doctrine of Christ*, a taj je naraštaj završio objavljivanjem knjige *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* predstavila je evanđelje koje je namjerno bilo lišeno mileritske proročke poruke. *Questions on Doctrine* predstavila je evanđelje koje je nijekalo djelo posvećenja koje Krist ostvaruje. *The Doctrine of Christ* uklonila je svjetlo viđenja (chazon) proročke povijesti, a *Questions on Doctrine* uklonila je svjetlo Kristova „pojavlivanja” u viđenju (Mareh).

Između tih dviju knjiga razvila se lažna poruka o poznom daždu, predstavljena „ženama koje oplakuju Tamuza“. Upravo je u toj povijesti promicana „laž iz 1931.“. Taj treći naraštaj (gnusoba) također je prikazan kompromisom treće crkve, Pergama. Simbol kompromisa u trećoj crkvi prepoznaje djelo traženja akreditacije od svjetovnih ustanova koje su propisivale pravila za teologiju i pravila za medicinu. U trećem je naraštaju izvršen kompromis s istinom, što je uključivalo uvođenje i naglašavanje uporabe Biblija koje su bile prevedene iz iskvarenih rukopisa.

Godine 1957. knjiga *Questions on Doctrine* predstavljala je kapitulaciju pred primarnom istinom evanđelja. Ta istina glasi da je Isus umro da nas spasi „od” grijeha, ali nije umro da nas spasi „u” grijehu. Katolički i otpali protestantski nauk da čovjek ne može biti poslušan Božjoj Riječi Sotonin je vječni argument. Čovjek može, i mora, biti poslušan Božjoj Riječi, čak i ako Sotona tvrdi da „sigurno nećeš umrijeti”. Palo, otpalo protestantsko gledište da ljudi ne mogu nadvladati grijeh, te stoga ne mogu biti poslušni Božjem zakonu sve dok ih Isus pri svom drugom dolasku čudesno ne preobrazi u poslušne robote, bilo je ugrađeno u učenja knjige *Questions on Doctrine*.

Godine 1957. započeo je četvrti naraštaj laodicejskog adventizma i njegov nenapravljen zid (zakon) bio je uspostavljen, pružajući tako logiku koja će dvadeset i petorici drevnih ljudi omogućiti da se poklone suncu na završetku vremena pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Taj nenapravljen zid, koji je vjerovanje da je držanje Božjega zakona nemoguće, bit će odnesen kada se ukloni „zid” odvajanja Crkve i Države, pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. Nedjeljni zakon jesu silne kiše, ili, kako to Izaija izražava, on je preplavljujući bič, a ta poplava započinje pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Državama.

Pri zakonu o nedjelji u Sjedinjenim Državama neprijatelj (papa) dolazi „kao bujica” („preplavljujuća kazna”), i tada se protiv njega podiže „barjak”. Tada biva odnesen „neobloženi zid” koji je laodicejski adventizam podigao na lažnoj primjeni izraza „svagdašnja žrtva”.

Prema njihovim djelima, tako će im uzvratiti: gnjev svojim protivnicima, odmazdu svojim neprijateljima; otocima će uzvratiti odmazdom. Tako će se bojati imena Gospodnjega od zapada i slave njegove od istoka sunčeva. Kad neprijatelj navali kao bujica, Duh Gospodnji podići će zastavu protiv njega. I Otkupitelj će doći na Sion i onima koji se odvrte od prijestupa u Jakovu, govori Gospodin. A što se mene tiče, ovo je moj savez s njima, govori Gospodin: Duh moj koji je na tebi i riječi moje koje sam stavio u tvoja usta neće odstupiti od tvojih usta, ni od usta tvoga potomstva, ni od usta potomstva tvoga potomstva, govori Gospodin, od sada pa dovijeka. Ustani, zasini; jer došla je tvoja svjetlost i slava je Gospodnja zasjala nad tobom. Jer, evo, tama će pokriti zemlju i gust mrak narode; ali Gospodin će zasjati nad tobom i slava će se njegova vidjeti nad tobom. I narodi će doći k tvojoj svjetlosti i kraljevi k sjaju tvoga svanuća. Izaija 59:18–60:3.

Pogani dolaze k svjetlu kada je Božja slava nad Njegovim narodom, a to se događa kada neprijatelj navali kao bujica. Kada taj neprijatelj navali, Bog podiže zastavu protiv njega. Slava Gospodnja koja je nad tim narodom, na koju Pogani odgovaraju, jest Njegov karakter, a Njegov karakter ne griješi. Lažna je poruka o miru i sigurnosti ona koja uči da muškarci i žene ne mogu nadvladati grijeh. Ta je poruka lažna poruka o kasnoj kiši koja se objavljuje u vrijeme prave poruke o kasnoj kiši, koja je stigla 11. rujna 2001. Ta lažna poruka jest lažna poruka u vezi s Božjim zakonom, koji je „zid”. Ta je lažna doktrina predstavljena u knjizi Questions on Doctrine, koja je označila dolazak četvrtoga i konačnoga naraštaja laodicejskog adventizma.

Dana 11. rujna 2001. četiri pobune laodicejskoga adventizma došle su iskušati taj posljednji naraštaj grijesima njihovih otaca. Toga je datuma Bog usmjerio svoj narod da se vrati starim stazama Jeremijinim, kako bi razumjeli i prihvatili temeljnu poruku prikazanu kao Millerovi dragulji. Ako bi to učinili, pronašli bi kasnu kišu, koju je Jeremija nazvao „počinak”. Poziv na povratak starim stazama bio je ponavljanje kušnje koja je proizvela pobunu 1863. godine.

Dana 11. rujna 2001., koji je Izaijin „dan istočnoga vjetra i žestokoga vihora”, trebala se pjevati „pjesma o vinogradu”, od onih koji u Otkrivenju, u četrnaestom poglavlju, trećem retku, a također i u petnaestom poglavlju, trećem retku, pjevaju pjesmu Mojsijevu i Janjetovu. Ta je pjesma laodicejska poruka koja utvrđuje da je tadašnji nekadašnji izabrani narod bio mimoilažen, jer je Bog tada bio u procesu predavanja svoga vinograda muškarcima i ženama koji će donijeti namjeravane plodove vinograda. Ta poruka o vinogradu jest poruka Laodiceji, koja je bila poruka što su je Jones i Waggoner iznijeli za vrijeme pobune 1888. godine.

Dana 11. rujna 2001. započela je kasna kiša, a u raspravi iz drugog poglavlja Habakuka prepoznaje se skupina koja je iznosila poruku dviju ploča, jer se bila vratila starim stazama Jeremijinim i primala „počinak i okrjepu” za koje Izaija prepoznaje da dolaze na one čija je metodologija „red na red”. Rasprava u kojoj su sudjelovali bila je u suprotnosti s lažnom porukom o kasnoj kiši, prikazanom kroz „žene koje plaču za Tamuzom”, koja je uspavani laodicejski narod hrabrila porukom mira i sigurnosti.

Poruka mira i sigurnosti tvrdi da je nemoguće da muškarci i žene ne griješe, te da ih stoga Bog može i hoće opravdati samo „u” njihovim grijesima. Ti podrugljivi ljudi tvrde da je njihova poruka mira i sigurnosti prava poruka opravdanja vjerom, kakvu su iznosili Jones i Waggoner, ali izostavlja istinu da onoga koga Bog opravdava, On i posvećuje, jer Bog nije umro da spasi ljude u njihovim grijesima, nego od njihovih grijeha.

11. rujna 2001. označio je početak razdoblja pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, koje završava time što jedan razred prima pečat Božji, kako ga predstavljaju oni koji uzdišu i viču zbog gadosti u crkvi i u zemlji, a drugi razred okrenuo je svoja leđa prema hramu, gdje se izvršava završno djelo trećega anđela, te se klanja suncu. Povijest milerita prikazuje povijest pokreta trećega anđela, a time je vrhunac u poruci pozne kiše i iskustvu koje ona proizvodi u onima koji odluče jesti.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Nespremnost da se odreknu unaprijed stvorenih mišljenja i da prihvate ovu istinu ležala je u temelju velikoga dijela protivljenja koje se u Minneapolisu očitovalo protiv Gospodnje poruke preko braće Waggonera i Jonesa. Pobuđujući to protivljenje, Sotona je uspio uvelike uskratiti našem narodu posebnu silu Duha Svetoga koju im je Bog čeznuo podariti. Neprijatelj ih je spriječio da zadobiju onu djelotvornost koja je mogla biti njihova u nošenju istine svijetu, onako kako su je apostoli navješćivali nakon Dana Pedesetnice. Svjetlo koje treba obasjati svu zemlju svojom slavom bilo je odbačeno, te je djelovanjem naše vlastite braće u velikoj mjeri bilo zadržano od svijeta.“ Selected Messages, knjiga 1, 235.